

19de JAARGANG, NR. 365
1 NOVEMBER 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Bence Vas & Bigband, Kurt Elling,
 Alex Hitchcock, Robin Verheyen e.a.

9 JAZZ OP HET PODIUM

Aspen Label Night (fotoverslag).

EN VERDER (ONDER MEER):

11 Ernie Henry (Erik Marcel Frans)

15 Festivaloverzicht november

18 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2021

NR 366 KOMT 15 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

Better Get Hit Festival keert terug

Het Tilburgse Better Get Hit Festival beleeft medio januari de tweede editie. De eerste editie was in 2019. Er zou een jaar later een vervolg komen, maar dat werd door de coronapandemie in de kiem gesmoord. Op 14, 15 en 16 januari 2022 kunnen bezoekers zich andermaal naar Paradox, Schouwburg Concertzaal Tilburg (Theaters Tilburg) en Heyhoef-Backstage (Reeshof) begeven voor een programma van (inter)nationale artiesten met naar zeggen van de organisatie 'wortels in de Afro-Amerikaanse muziekgenres'. "Op dit moment zijn we volop bezig met het invullen van het programma. Ik heb één voorwaarde: het moet écht goed 'grooven' en net even anders zijn", aldus festivaldirecteur Eric van der Westen. Enkele namen: Guido Nijs Quintet, Jungle By Night, Michelle David & Jong Metropole Orkest, Private Time Machine XS en Pxrple Jazz.

Meer info: <https://bettergethit.com/>

**Vinylschaarste leidt tot
 nee-verkoop bij label Edition**

De Britse platenmaatschappij Edition heeft moeite om elpees te leveren. Er is een enorme toename in de vraag naar vinyl, zo meldt het bedrijf, en door de coronapandemie zijn er tevens grote achterstanden bij perserijen. Onder meer het nieuwe album van zanger Kurt Elling, 'SuperBlue', laat hierdoor op vinyl nog even op zich wachten. De aanvoer van cd's is als vanouds.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

**JUMBO-OPRICHTER KAREL VAN EERD
 ROEPT NIEUWE JAZZPRIJS IN HET LEVEN**

Karel van Eerd, oprichter van het supermarktconcern Jumbo, heeft een nieuw internationaal jaarlijks jazzconcours geïnitieerd. De finale is volgend jaar in Breda. De winnaar krijgt de Karel van Eerd Music Award en 25.000 euro om een Europese tournee te maken. Onder de andere deelnemers wordt nog 50.000 euro verdeeld.

Van Eerd ondersteunt als jazzliefhebber al jarenlang bands en festivals. Met het nieuwe concours wil hij talent 'een serieuze kans' geven en het in jazz geïnteresseerde publiek vergroten. De ambities zijn hoog. Winnaars van de Award moeten wereldwijd een goed figuur slaan, zo meldt het persbericht over de Award. Geen enkele jazzstijl wordt uitgesloten. De inschrijving voor de eerste editie van het concours is 12 oktober geopend en sluit op 12 december. Uit de inzendingen wordt door een jury een aantal bands geselecteerd voor de halve finales. Die worden online afgewikkeld. Op basis van het oordeel van het publiek en de jury gaan zes deelnemers door naar de finale. Die vindt op een nog nader te bepalen datum plaats. De jury kiest de winnaar op basis van muzikale kwaliteit, instrumentvaardigheid en de mate waarin de musici het publiek weten te onderhouden.

Meer informatie: www.karelvaneerdmusicaward.nl.

CONSERVATORIUM AWARD VOOR BRAM VAN DE GLIND

Trompettist-bugelist Bram van de Glind heeft 30 oktober in Den Bosch de tiende editie van het concours om de Conservatorium Talent Award gewonnen. De finalisten – zeven door Nederlandse conservatoria aangemelde studenten - traden dit jaar niet op met hun eigen formatie, maar speelden ieder een zelf geschreven nummer (gearrangeerd door Rob Horsting) met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw.

Behalve de winnaar waren pianist Koen Gijsman, saxofonist Cosimo Gentili, basist Giorgio Stienstra, zangeres Luca Warmer, trompettist Jaap de Vries en saxofonist Rik van der Made door hun conservatorium naar het concours afgevaardigd. Luca Warmer won met haar 'Never lose hope' de Compositieprijs. 'Hondsmoeilijk' noemde voorzitter Aad van Nieuwkerk de keus voor zijn jury (Mischa Andriessen, Kika Sprangers, Guy van Hulst, Tom Trapp). De deelnemers werden beoordeeld op instrumentbeheersing, samenspel, eigenheid ('iets van jezelf laten zien') en 'performance', zo legde voorzitter Van Nieuwkerk uit, 'maar waar het uiteindelijk om gaat is of het publiek wil luisteren naar wat je te vertellen hebt'. De composities waren door de juryleden tegen elkaar afgewogen op punten als de opbouw vanuit het basisidee, evenwicht, het gebruik van de mogelijkheden van het orkest (de speelbaarheid) en het verrassingsmoment. Al gold tenslotte 'wat heeft ons nu het diepst geraakt', zo lichtte Van Nieuwkerk toe. Winnaar Van de Glind – hij studeerde deze zomer af aan het Utrechts Conservatorium- kreeg een geldbedrag van 5.000 euro. Warmers compositie werd beloond met 1.000 euro. Van de avond, die geopend werd door het Jazz Orchestra met drie eerdere winnaars: de altsaxofonisten Mo van der Does, Maarten Hogenhuis en Jasper van Damme, zijn opnames gemaakt die op cd worden uitgebracht. Eerder wonnen Gijs Idema (2020), Mo van der Does (2019), Prashant Samlal (2018), Sanne Rambags (2017), Lizzy Ossevoort (2016), Sebastiaan van Bavel (2015), Maarten Hogenhuis (2014), Esther van Hees (2013) en Jasper van Damme (2012) de Conservatorium Talent Award.

Kijk hier het evenement terug:
<https://bit.ly/2ZB9nyO>

Rembrandt Frerichs met de Koninklijk Concertgebouworkest-strijkers en drummer Vinsent Planjer. (Foto: Allard Willemse)

REMBRANDT FRERICHS SCHRIJFT JAZZ-PIANOCONCERT VOOR KCO-STRIJKERS

In opdracht van vijf strijkers van het Koninklijk Concertgebouworkest heeft pianist Rembrandt Frerichs een jazz-pianoconcert geschreven. Het wordt uitgevoerd met drummer Vinsent Planjer en de componist zelf als improviserend solist. De zeven gaan het werk op 10 en 11 december opnemen voor het label TRPTK. De plaatopname verschijnt medio april 2022 op cd.

Het KCO-smaldeel bestaat uit de leden van het Alma Quartet en Dominic Seldis op contrabas. Vinsent Planjer is lid van het Rembrandt Frerichs Trio. De componist zelf zit achter de vleugel, net als Gershwin, Ravel en Debussy in hun tijd. Rembrandt Frerichs: "De klassieke musici op het podium hebben een daadwerkelijke partij met zwarte bolletjes op papier. Ik daarentegen, heb een complete blanco partituur. Ik ga ieder concert opnieuw in gesprek met het orkest, geef muzikaal commentaar en een tegen geluid. Wat ik doe is bij ieder concert weer anders." Frerichs wil als componist van zijn eerste pianoconcert zijn jarenlange ervaring als jazzimprovisator niet verloochenen: "Ik neem een duidelijk standpunt in tussen de jazz en klassiek, om zo de uitvoeringspraktijk op te schudden en het publiek bij het maakproces te betrekken. In hoe jazz en klassiek samenkomen, dát avontuur, nemen we de luisteraar mee tijdens onze concerten." Die concerten starten begin november. Naast het stuk van Frerichs staan tevens '5 Pieces' van E. Schulhoff en het 'Intermezzo' uit het String Quartet #2, Op.26 van E. Korngold op het programma.

Meer info: <https://www.rembrandtfrerichs.nl/concerts/>

Deventerse jazzconcertorganisator krijgt 5.000 euro

De organisatie Taste of Jazz heeft 17 oktober een gift van 5.000 euro ontvangen van de Stichting Wesselings – van Breemen. Die organisatie ondersteunt culturele initiatieven in Deventer. De gift werd overhandigd in de Deventer bibliotheek aan de Stroommarkt, voorafgaand aan een concert van het Jasper Blom Quartet. Taste of Jazz organiseert maandelijks een zondagmiddagconcert in die bibliotheek.

Wayne Shorter, Kris Davis en Danilo Pérez krijgen beurs 275.000 dollar

Saxofonist Wayne Shorter, pianiste Kris Davies en pianist Danilo Pérez krijgen dit jaar een beurs van 275.000 dollar van de Doris Duke Charitable Foundation. Daarvan mag 225.000 dollar naar eigen inzicht worden besteed. De rest moet worden besteed aan het verwerven van een groter publiek (25.000 dollar) en voor een latere fase in de muzikale loopbaan van de begunstigde (25.000 dollar). De Doris Duke-beurs is in geld de grootste die in de VS aan individuele artiesten wordt verstrekt. Jazzmusici die de beurs eerder ook ontvingen waren onder anderen zangeres Cécile McLorin Salvant, drumster Terri Lyne Carrington, zangeres Dee Dee Bridgewater en vibrafonist Stefon Harris.

April May Webb. ((Persfoto)

Finalisten van Sarah Vaughan Jazz Vocal Competition bekend

Vier zangeressen en een zanger staan op 14 november in Newark (VS) in de finale van de tiende Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition: Andrea Miller (VS), **April May Webb** (VS), Arta Jēkabsons (VS), G. Thomas Allen (VS) en Viktoria Gečytė (Litouwen). Ze werden gekozen uit 160 inzendingen uit 25 landen. In de jury zitten de zangeressen Jazzmeia Horn (winnaar editie 2013) en Sheila Jordan, pianist Renee Rosnes en gitarist John Pizzarelli. De winnaar krijgt 5.000 dollar. Eerdere winnaars van deze prestigieuze wedstrijd waren onder anderen Samara Joy (2019), Laurin Talese (2018) en Cyrille Aimée (2012).

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com

OVERLEDEN

Pee Wee Ellis. (Foto: Heinrich Buttler)

Lennart Åberg, 30 september 2021 (79)

Zweedse tenor- en sopraansaxofonist. Speelde onder meer in de bands van de trompettisten Jan Allan en Bengt-Arne Wallin, richtte in 1965 Radiojazzgruppen op en in 1975 het kwartet Rena Rama; beide bestonden tot in de jaren negentig.

Mike Renzi, 29 september 2021 (80)

Begeleidde vele vocalisten, zowel op piano, als musical director en arrangeur: Peggy Lee, Mel Tormé, Lena Horne, Sylvia Syms, Blossom Dearie, Carol Sloane, Grady Tate, Ann Burton.

Pee Wee Ellis, 24 september 2021 (80)

Amerikaanse sessiemuzikant op tenorsax en als arrangeur. In 1976 eigen jazzpoe op Savoy, werkte samen met diverse artiesten als soulzanger James Brown, saxofonisten David Liebman en Maceo Parker en organisten, voornamelijk in het rhythm-and-bluesidroom. Noemde zijn eigen muziek 'smooth funk'. Woonde de laatste tien jaar in Engeland.

Colin Bailey, 20 september 2021 (87)

Amerikaanse drummer. Van oorsprong Engelsman, trok hij naar Australië. Werd lid van het Australian Jazz Quartet, vestigde zich in de Verenigde Staten, werkte samen met pianisten Vince Guaraldi, Clare Fischer, Victor Feldman, Jimmy Rowles, en gitarist Joe Pass, vibrafonist Terry Gibbs e.v.a.

Dottie Dodgion, 17 september 2021 (91)

Ontmoedigd als drummer door eerste echtgenoot, bassist Monty Budwig, gestimuleerd door tweede echtgenoot, altsaxofonist Jerry Dodgion, wiens achternaam zij overnam. Veel losse engagements, die verband hielden met haar vrouw-zijn als drummer.

Bob Edmondson, 29 mei 2021 (86)

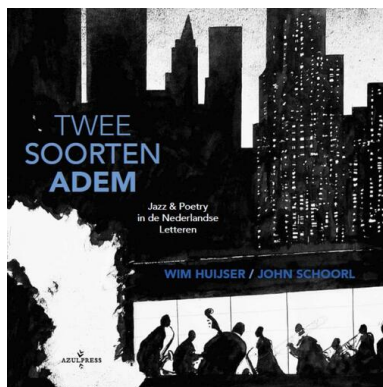
Trombonist, geen solist, maar veelgevraagd studiomuzikant in de bigbands van Harry James, Gerald Wilson, Bill Holman, Terry Gibbs en The Tijuana Brass.

(jjm)

Actuele berichten, concert- en festivalaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

TWEE SOORTEN ADEM

Wim Huijser en John Schoorl.
Twee soorten adem: jazz & poetry in de Nederlandse letteren

Maastricht/Amsterdam :

Azul Press, 2021.

119 pag. : ill. ; 21x21 cm.

ISBN 978-94-92401-42-7 softc.

Prijs 25 euro.

Een merkwaardig boek. Waar slaat de titel 'Twee soorten adem' op? Op 'jazz & poetry' in de ondertitel? De Engelse term verenigt het begrip tot de 'performance' waarbij een gedicht - en het maakt niet uit waarover - in een wel of niet voorbereid samenspel met jazz wordt voorgedragen. Het is een genre dat weinig wortel heeft geschoten. De voordrager is wel eens afgeschilderd als iemand die door de muziek heen staat te lullen. Bij jazzpoëzie daarentegen verwoordt een dichter zijn indrukken na het beluisteren van een stuk muziek en schrijft die op.

In zijn inleiding noemt Wim Huijser beide en schroomt niet daarbij ook huidige oprispingen te betrekken. Wel merkt hij terecht op dat ze zich niet onder één noemer laten vangen. Bassist Jasper Somsen is iets gereserveerder: "Wanneer iemand als rapper Brainpower met gedichten aan de gang gaat, dan gaat dat heel anders de wereld in. Daar is een heel andere doelgroep voor." In dat eindgesprek komt dan ook eindelijk de cryptische boektitel op de proppen.

Maar er is meer. John Schoorl heeft het klaargespeeld zijn verhaal over zijn 'onthulling' - zo noemde hij het oorspronkelijk - dat Jules Deelder en de Amerikaanse altsaxofonist Joe Maini uiterlijk enige gelijkenis vertonen, voor de vijfde maal in druk te laten verschijnen. En daar komt nog bij: in het kader van dit boek slaat het verhaal nergens op.

Er is een anonieme biografie van striptekenaar Louis Joos, van wie twee tekeningen zijn opgenomen, een op het omslag en een losse illustratie. Hoe zijn werk ook te waarderen valt, ik zie geen verband met de opzet van het boek. Dat geldt voor de meeste illustraties: die van Paul Turkry en anderen, de portfolio van Hennie Jetzes en een foto van Rik Mol.

Het boek telt 41 gedichten (43 volgens de inhoudsopgave). Zijn het allemaal jazzgedichten? Dat is de hamvraag. Wat mij betreft vallen van Roger de Neef er negen af; alle verschenen overigens al in zijn bundel 'Grondgebied'. Het tiende, 'My funny valentine', is het titelgedicht in diens gelijknamige bundel. De zes gedichten van Guy van Hoof staan in 'De man die (altijd) terugkwam', hier besproken in nr. 340. Die van John Schoorl komen uit 'Hoor de zieldrein'. En volledigheidshalve: 'A love supreme' van Reinold Widemann beleefde zijn première in Jazz Nu van april 1983. En al die reprises zonder bronvermelding!

Onder voorbehoud al met al dus maar zestien nieuwe gedichten: vier van Reinold Widemann en Fred Papenhove elk, drie van Wilfried de Jong en Mischa Andriessen elk, en twee van Barney Agerbeek (neef van Rob). Van de prozateksten zijn er twee eerder gepubliceerd: het verhaal van Schoorl dus en een bijdrage van Christine Otten uit haar boek 'De laatste dichters', de enige waarvan de bron wordt vermeld.

Missers zijn er ook. Vaste prik is Billy Holiday. Met de 'delen van Lenen' worden de boeken van de Russische politicus Lenin bedoeld. Van tenorist Willis Jacksons elpee op Prestige PR 7380 is de verkeerde kant van het label afgedrukt.

Blijven over: een informatief overzicht in vogelvlucht door Wim Huijser, een oud interview van Mischa Andriessen met Bernlef over diens werkwijze, eerder te lezen op de websites van het tijdschrift Terras en van Jazzenzo, en een gesprek met Jasper Somsen over nóg weer een andere vorm. Als verlengstuk van dit boek maakte zijn kwartet SilentLive muziek op gedichten, die op hun beurt weer geïnspireerd waren door de muziek. En zo is de bal weer rond.

Jan J. Mulder

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Bekijk hier het overzicht van alle boekbesprekingen die in Jazzflits verschenen: <https://bit.ly/3iiHUrS>

JAZZ OP DE PLAAT

CHET BAKER/BRIAN MORTON
The Making Of Chet Baker Sings
 Jazz Images Records

Chet Baker (1929 – 1988) werd een cultfiguur in zijn laatste decennium en werd dat in nog grotere mate na zijn overlijden. Daar valt aan te verdienen. Dus verschenen er enkele boeken met meer of minder substantie, en wordt zowat elke bewaarde noot van beduimelde cassettebandjes op cd gezet en op de markt gesmeten.

Maar daar blijft het niet bij. Het Engelse Jazz Images Records creëerde een boekje-met-cd met, en over de eeuwige bestseller 'Chet Baker Sings'. De opnamen van midden jaren vijftig werden niet verder opgepoetst - dat waren ze al - en er werd geen eerder onuitgebracht werk aan toegevoegd. Dat was er ook niet, voor zover ik weet.

Maar geen nood - er werd een vermaarde Britse auteur bij gehaald (Britten zijn standsbewust): Brian Morton, die we kennen van de lijvige Penguin-paperbacks met beoordelingen van zowat alle jazz op cd. Morton is echter geen Chet-kenner en verdiepte zich ook niet in de materie. Al zal hij voor leken reuze erudiet overkomen door verbanden te leggen met kornettist Buddy Bolden en F. Scott Fitzgerald. Ook gooit hij er maar even termen als 'Zeitgeist' tegenaan.

In tegenstelling tot de titel van dit boekje-met-cd weet hij niets relevant te vertellen over het ontstaan van deze opnamen, hoewel daar boeiende dingen over kunnen worden verteld. Hij gaat wel in op Chet als vermeende Miles-imitator (dat was hij maar even), de knokpartij die voorlopig zijn trompetcarrière beëindigde (een gerucht dat Chet zelf al tegensprak) en de veronderstelde onduidelijkheden rond zijn overlijden. Do-re-mi-fa-sol, weer een boekje vol.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Chet Baker (trompet, zang),
 Russ Freeman (piano)
 in diverse kwartetbezettingen, 1953 - 1956.

Chet Baker sings 'My ideal':
<https://bit.ly/3BrUJH9>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DON KAPOT
Hooligan
 W.E.R.F. Records

Wie een cd onder ogen krijgt met de titel 'Hooligan' van een trio dat zich Don Kapot noemt, weet dat je geen precieuze kamerjazz kunt verwachten. Drie jonge Belgen opereren sinds 2016 als band, en dit is hun debuutalbum. Saxofonist Viktor Perdieuus hadden we een aantal jaren geleden al eens langs zien komen in de band Bambi Pang Pang (met gastdrummer Andrew Cyrille in het verrassende 'Drop Your Plans'; zie JF 244). Basgitarist Giotis Damianidis en drummer Jakob Warmenbol hebben hun sporen verdiend in de afrobeat van de Nigeriase gitarist Oghene Kologbo. Dat biedt een goed uitgangspunt voor muziek die strakke ritmes en dansbaarheid in de mix gooit. Met de ronkende en grommende baritonsax van Perdieuus als melodisch aanspeelpunt ontstaat zo een lekker brouwsel. Meteen al vanaf de opener, 'Chinese cows', laat Don Kapot horen dat ze van 'recht voor zijn raap' houden. De track doet denken aan het werk van The Thing en Gorilla Mask: rauw, punkachtig en meedogenloos. Met hun rondborstige humor zorgt het drietal er daarnaast voor dat alle nummers een glimlach op je gezicht toveren, en dan vergeef je ze dat het compositorisch misschien niet allemaal even hoogstaand is. Titels als 'Kop zonder kip' en 'Softly as in a morning pancake' helpen daarbij. Die laatste titel lijkt erg op een werkje van het Engelse trio uit de jaren '80 waar Don Kapot wel erg veel mee gemeen lijkt te hebben: Xero Slingsby & The Works. Zelfde punkachtige directheid, zelfde humor, zelfde aanspreekbaarheid. Het album is zowel op cd als op vinyl te verkrijgen bij W.E.R.F. Records.

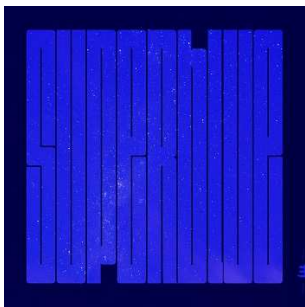
Herman te Loo

Bezetting:

Viktor Perdieuus (baritonsax),
 Giotis Damianidis (basgitaar),
 Jakob Warmenbol (drums).

Hier is 'Kop zonder kip':
<https://youtu.be/kU7WeKL9aRQ>

KURT ELLING
Super Blue
 Edition Records

De Amerikaanse Grammy-winnende zanger Kurt Elling (1967) staat bekend als een van de grote hedendaagse jazzvocalisten in de VS. Voor zijn laatste album 'Super Blue' 'bekeerde' hij zich tot funk en hiphop. Hij werkte, op afstand vanwege corona, samen met de jonge Corey Fonville en DJ Harrison van Butcher Brown, een vijfkoppige band afkomstig uit de underground scene van Richmond, Virginia. Ook de gelouterde gitarist Charlie Hunter (ook geboren in 1967) speelt mee - en tekende voor de coproductie.

Overduidelijk passen de nieuwe stijlen Kurt als een handschoen want hij klinkt zeer relaxt als hij half rappend, half zingend actief is. 'Super Blue' bevat tien songs, deels voorzien van originele teksten van Elling. Sommige zijn helemaal nieuw gecomponeerd, andere bevatten melodieën van Wayne Shorter, Freddie Hubbard en Tom Waits. Elling zingt onder meer over de Beat Generatie, de Amerikaanse politiek en complotdenkers. Hij vangt zowel tekstueel als muzikaal de tijdgeest zonder te zwaar op de hand te worden. Je hoort hem ook volop genieten van lekker grooven van de jonge jazzcats.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Kurt Elling (zang),
 Charlie Hunter (hybride gitaar),
 DJ Harrison (keyboards),
 Corey Fonville (drums, percussie).

Luister hier naar het nummer 'The seed':

<https://www.youtube.com/watch?v=1NLF-k57ZxA>

ALEX HITCHCOCK
Dream Band
 Fresh Sound New Talent

Saxofonist Alex Hitchcock wordt als een van de meest interessante jonge Britse jazzmusici van dit moment beschouwd. Hij is actief in eigen groepen en Londense bigbands. Samen met collegasaxofonist Tom Barford vormt hij het pianoloze kwartet AuB waarin gebruik wordt gemaakt van elektronica. Zijn nieuwste cd 'Dream Band' is iets traditioneler en hier en daar gebaseerd op de Engelse jazztraditie zoals dertig jaar geleden door bijvoorbeeld de groep Azimuth werd gespeeld. 'Dream Band' werd begin 2021 in drie sessies opgenomen met in elke sessie andere musici, onder wie de New Yorkers Chris Cheek (sax), Jason Brown (drums) en David Adewumi (trompet).

Hitchcock heeft een gevarieerd en veelzijdig album gemaakt dat opent met een feature voor vocalist Midori Jaeger, die hier nog tamelijk traditioneel zingt, omlijst met een warme solo van Hitchcock. Later in 'Azalea' speelt het duo Hitchcock/Jaeger een prachtige ballad waarin een saxofoonsolo en superzachte begeleiding te horen zijn waarin de jazzgeschiedenis van de tenorsaxofoon samengebond wordt en Jaegers pizzicato gespeelde cello prachtig kleurt met haar heldere stem. Het vocale aandeel van het album is overigens beperkt en de andere vocalist Cherise Adams-Burnett voegt woordloos een muzikale stem toe aan de muziek, met name in het enige stuk met Cheek en Adewumi, dat wel meteen een hoogtepunt van de cd is. De composities van Hitchcock zijn sterk, soms met een pastorale breedte en weidsheid, en worden subtiel gespeeld, maar hebben een enkele keer een vreemd abrupt einde. Hitchcock zelf speelt breed articulerend, hier en daar met een vleugje Coleman Hawkins, dan weer een scheutje Coltrane. Het tempo wordt waar nodig opgevoerd met polyritmisch drumwerk, en de piano wordt door alle drie pianisten, ieder op zijn eigen manier, met een notengolf aan het swingen gebracht.

Met 'Dream Band' is het Alex Hitchcock gelukt om een album te maken met diepgang en complexiteit dat niettemin toegankelijke muziek bevat om zowel in alle rust van te genieten als vrolijk de afwas bij te doen.

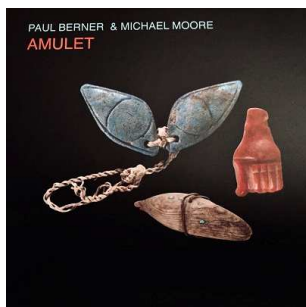
Tom Beetz

Bezetting:

Alex Hitchcock (tenorsax) met wisselende bezettingen met Cherise Adams-Burnett (stem), Chris Cheek (sax), David Adewumi (trompet), Deschanel Gordon, Noah Stoneman of Will Barry (piano), Ferg Ireland, Will Sach of Joe Downard (contrabas), Jas Kayser, Jason Brown of Shane Forbes (drums), Luisito Quintero (percussie), Midori Jaeger (stem/cello).

Luister hier naar de single van het album:

<https://tinyurl.com/2kz94ded>

MICHAEL MOORE/PAUL BERNER**Amulet****Rambo Recordings**

In december vorig jaar trokken klarinettist Michael Moore en bassist Paul Berner zich terug in studio 2 van het Muziekcentrum voor de Omroep om duetten op te nemen. Het uitgangspunt was heel simpel: het spelen van favoriete titels uit het American Songbook, plus nog wat ander materiaal. En dat alles zonder franje, tierelantijnen of moeilijkdoenerij. Opgenomen met één enkele microfoon. Op 'Amulet' horen we twee muzikanten die de muziek, hun ultieme muzikaliteit en hun magnifieke instrumentbeheersing het werk laten doen. Dat levert in sommige stukken een soepele swing op – het bewijs dat je daarvoor geen drummer nodig hebt. En in andere tracks spreken de melodieën zo voor zich dat er niet al te veel mee hoeft te gebeuren om ontroering te wekken. Moore beperkt zich puur tot de klarinet (hij liet de altsax en basklarinet thuis) en Berner laat horen dat je ook zonder strijkstok de meest gloedvolle en warme klanken uit een contrabas kunt halen. De keuze aan materiaal resulteert in bekende ('The Man I love', 'You'll never walk alone', 'But not for me') en minder bekende standards, een heerlijke song van Joni Mitchell ('Night ride home') en een kalm en beheerst neergezette Charlie Parker-compositie ('Quasimodo'). Moore leverde zelf drie eigen stukken aan, die elk voor zich de kwaliteit van een standard hebben. Het titelstuk doet bepaald niet onder voor het werk van de gebroeders Gershwin, Cole Porter of Rodgers en Hammerstein. Al het repertoire wordt in langzame en medium tempo's genomen, zodat je als luisteraar heel 'mindful' kunt genieten van iedere noot. En de lyriek van beide rijpe muzikanten viert daarbij hoogtij. Moore en Berner spelen behaaglijke muziek, zonder ook maar ergens behaagziek te zijn.

Herman te Loo**Bezetting:**

Michael Moore (klarinete), Paul Berner (bas).

Hier spelen de heren 'Home':<https://youtu.be/ak7ryWJWNq4>**ROBIN VERHEYEN****The Bach Riddles****W.E.R.F. Records**

Saxofonist Robin Verheyen verdeelt zijn tijd tussen New York en zijn vaderland, België. Daar speelt hij onder meer met Mix Monk en Taxi Wars. In 2018 streek hij neer in de Singel in Antwerpen, waar hij een kwartet Europese toppers om zich heen verzamelde: twee Fransen (pianist Benoît Delbecq en percussionist Toma Gouband) en een Nederlander (bassist Clemens van der Feen). Gezamenlijk gingen ze aan de slag met muziek van misschien wel de grootste Europese componist: Johann Sebastian Bach. Diens 'Musikalisches Opfer' is een schoolvoorbeeld van variaties op een thema. Verheyen en zijn kompanen zijn gelukkig niet de weg van het 'verjassen' van Bach ingeslagen, maar ze pakken af en toe flarden van het thema van 'Musikalisches Opfer' om er hun volstrekt eigen verhaal van te maken. Zo is 'The Bach Riddles' een elfdelige suite geworden waarin de melodie zegeviert, en die vooral als geheel beluisterd moet worden – niet erg 'spotifyable' dus. Veel van de muziek is bedachtzaam en lyrisch, maar er zijn momenten waar het viertal een moment dik aanzet en de boel laat knallen. In het begin van deel III, bijvoorbeeld, komt Verheyen ruig op tenor binnen en pakt Gouband flink uit op zijn trommels. De associatie dringt zich hier even op met een meesterwerk uit de jazzgeschiedenis dat ook één geheel vormt: Coltrane's 'A Love Supreme'. Het is overigens maar een vluchtig moment, want de groep neemt na deze eclatante opening gas terug en Verheyen pakt zijn sopraansax (die hij op het album overwegend bespeelt) weer op voor rustiger vaarwater. Delbecq en Van der Feen verwerken het meest nadrukkelijk het Bach-thema in hun bijdragen; we horen Verheyen zelf pas in deel VII zijn muzikale offer aan de Grote Componist brengen. 'The Bach Riddles' is een overtuigend pleidooi voor melodiegerichte Europese jazz door een subliem kwartet. En het bewijst opnieuw dat Verheyen een van de grootsten van zijn generatie is. **Herman te Loo**

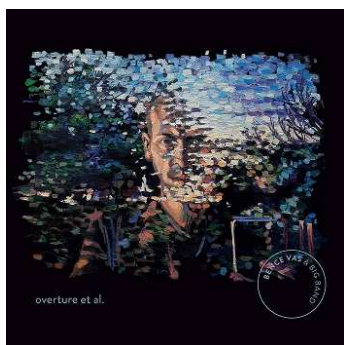
Bezetting:

Robin Verheyen (sopraansax, tenorsax), Benoît Delbecq (piano), Clemens van der Feen (bas), Toma Gouband (percussie).

Luister hier naar deel IV:<https://bit.ly/3pROp9M>

BENCE VAS & BIGBAND**Overture Et Al.****Jazzsound**

Digitaal album:

<https://bit.ly/3jB1vUX>

Door de pandemie en de lockdown zaten de meeste musici noodgedwongen thuis, ontvingen misschien wat steun of zochten gedesillusionneerd naar ander werk. Sommige musici hebben echter de tijd benut voor het schrijven van nieuwe composities en slaagden erin om een album met nieuw werk uit te brengen. Een van hen is de Hongaarse (in Polen wonende) pianist en hammondorgelspeler Bence Vas. Hij schreef een vijftal composities voor een uitgebreide bigbandbezetting met, naast vier saxen en twee fluiten, een zware kopersectie die maar liefst twee franse hoorns, drie trombones en twee bastuba's omvat. Voeg daar een hammondorgel aan toe, een piano en een ritmesectie van gitaar, bas en drums, en je hebt een orkest met flink wat klankmogelijkheden. Die worden door Bence Vas ten volle benut. Zozeer, dat zijn project 'Overture Et Al.' in wezen een prachtige studie in orkestklanken is geworden. Hij noemt Bela Bartok als belangrijke invloed.

Als voorstander van combinaties van jazz- klassiek idioom kan uw recensent verheugd melden dat hier weer eens een stap is gezet in de richting van 'third stream music', muziek op het grensvlak van beide genres. Er valt veel te genieten aan de klankrijkdom van het Hongaarse orkest, met een breed palet van lage bastuba's tot hoge fluiten. Er is wel een keerzijde, want terwijl de hoofdzakelijk doorgecomponeerde muziek ons prachtige klanken van het 'symfonische blaasorkest' voortvoert, ontbreekt er vaak een opbouw naar een duidelijk hoogtepunt. In de composities komen steeds weer nieuwe fragmenten voorbij die wel aanzetten in die richting, maar meestal gauw worden afgebouwd, waarna weer een nieuw fragment volgt. Ook wanneer, zoals in 'Jedna minuta' een repetitief pianomotiefje in 6/8 maat als rode draad door het stuk loopt, blijft het geheel toch enigszins fragmentarisch van opzet. 'One last attempt' begint met hoge orgelklankjes waar steeds meer instrumenten aan worden toegevoegd. Het kleine hoogtepunt dat aldus ontstaat, wordt echter meteen weer afgebroken, waarna een altsaxsolo volgt die degelijk is, maar niet bijzonder. Ondanks deze puntjes van kritiek, smaakt deze muziek beslist naar meer en het zou mooi zijn als Vas in de toekomst de kans krijgt om nog meer van dit soort projecten te doen en ons echt gaat meedrekken in zijn verhaal. Overigens is 'Overture Et Al.' opgenomen in de beroemde Pannonia Studio in Budapest

Ruud Bergamin**SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS**

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit in deze rubriek besproken albums. U vindt de lijst hier: <https://spoti.fi/2ZuDbgB>

Bezetting: leden van het Modern Art Orchestra (MAO) onder leiding van Dániel Dinnyés: Dávid Ülkei (altsax), Kristóf Bacsó (altsax, fluit), János Ávéd (fluit), Berta Bánki (fluit), Balázs Cserta (tenorsax), Mihály Bajusznács (baritonsax), Zoltán Bacsa, Gábor Subicz, Balázs Bukovinszky, Bence Tábornszky, Gergő Bille (trompet), Zoltán Varga, János Szokola (bugel), Attila Korb, Gábor Barbinek (trombone), Miklós Csáthy (bastrombone), Kovács Péter, István Rózsa (tuba), Áron Komjáti (gitaar), Gábor Cseke, Péter Axmann (piano), Ádám Bögöthy (bas), László Csízi (drums), Bence Vas (hammondorgel).

Bekijk hier een video over deze productie:

<https://www.youtube.com/watch?v=NilGuMzVZ7g>

Frederik Leroux.
(Foto: Jean Schoubs)

JAZZ OP HET PODIUM

ASPEN LABEL NIGHT

Datum en plaats:

28 oktober 2021,
C-Mine, Genk.

Ruben Machtelinckx. (Foto: Jean Schoubs)

Eyvind Lønning. (Foto: Jean Schoubs)

Onder de vlag van concertorganisator JazzLab doet een aantal groepen van het Aspen Label een reeks Vlaamse podia aan. Op 28 oktober waren Veder (Joachim Badenhorst, klarinet, basklarinet; Eyvind Lønning, trompet; Niels Van Heertum, euphonium en Ruben Machtelinckx, gitaar, banjo), Poor Isa (Ruben Machtelinckx, banjo, stem; Frederik Leroux, banjo, stem, thunderdrums) en trompettist Eyvind Lønning (solo) in C-Mine, Genk.

Joachim Badenhorst. (Foto: Jean Schoubs)

Niels Van Heertum. (Foto: Jean Schoubs)

VARIA

Richard Bona in 2013 met het Metropole Orkest in LantarenVenster R'dam. (Foto: Joke Schot)

Metropole Orkest op tournee met Richard Bona

Het Metropole Orkest onder leiding van honorair dirigent Vince Mendoza geeft begin volgend jaar een aantal concerten met zanger-bassist Richard Bona. Het orkest en de bassist werkten eerder samen. Het Metropole nodigde Bona in 2013 al eens uit en ook deelden ze het podium in Londen tijdens de Quincy Jones Prom in 2016. Met het orkest brengt Bona orkestrale versies van zijn beste werk en nieuw gecomponeerde muziek. Optredens zijn er in Amsterdam (3 januari 2022), Utrecht (4 januari), Groningen (5 januari), Den Haag (6 januari) en Eindhoven (9 januari).

Kenners presenteren platen uit collectie Jazzcentrum Vlaanderen

De komende maanden zal een aantal jazzkenners een greep doen uit de platencollectie van het Jazzcentrum Vlaanderen (JCV) en hun keuze van tekst en uitleg voorzien. De eerste in de reeks 'JCV Vinyl Vaults' is Frederik Goossens. Hij zal zijn tekst en uitleg op dinsdagavond 16 november vanaf 19.30 uur geven. Uiteraard worden de platen ook gedraaid. Het Jazzcentrum beschikt over meer dan 12.000 elpees. Het is gevestigd in Dendermonde. De avonden beginnen om 19.30 uur en zijn voor leden en jongeren gratis toegankelijk. Anderen betalen 5 euro entree.

Meer info: <https://bit.ly/3vJrNJC>

Jazz-Preis Baden-Württemberg voor oud-leerling conservatorium Amsterdam

Gitarist Christoph Neuhaus (1986) heeft de Jazz-Preis Baden-Württemberg gekregen. Aan de prijs voor aanstormend talent is een bedrag van 15.000 euro verbonden. Neuhaus studeerde in 2010 aan het Conservatorium van Amsterdam bij Jesse van Ruller, Martijn van Iterson en Yaniv Nachum. Sinds 2012 woont hij weer in zijn geboortestad Stuttgart. De Jazz-Preis Baden-Württemberg wordt sinds 1985 jaarlijks uitgereikt.

Privé-opnames Lennie Tristano op plaat uitgebracht

Mosaic Records, het label bekend om zijn historische heruitgaven, heeft zeventig niet eerder uitgebrachte privéopnames van pianist Lennie Tristano op de plaat gezet. Ze werden gemaakt in de periode 1946 – 1970. In totaal betreft het zes cd's die onder de titel 'Lennie Tristano Personal Recordings 1946 – 1970' voor net geen honderd dollar te koop zijn. Tristano is te horen met onder anderen de saxofonisten Lee Konitz en Zoot Sims. Deze heruitgave is gedaan in samenwerking met Dot Time Records.

INGEZONDEN

JAN RENSEN

In Jazzflits 364 las ik dat de heer Jan Rensen op 24 augustus is overleden, hij werd 71 jaar oud. Wat ik in uw verhaal mis, is dat hij ook een voortreffelijk boek(je) heeft geschreven in 1994, met als titel: '**De geschiedenis van de jazz in 200 absoluut onmisbare cd's**'. Deze mooie uitgave was ook voorzien van een meegeleverde verzamel-cd met een selectie van zestien muziekfragmenten uit 1926 tot en met 1987 (*). Ik schrijf 'boek(je)' omdat het een grootte had van een cd, maar wel precies honderd bladzijden bevat. Het is een zeer goed en mooi boek waaruit bleek dat hij een grote kennis had van deze prachtige muziek.

Roelof Etten, Bergambacht

(*) Zestien absoluut onmisbare tracks volgens Jan Rensen:

Louis Armstrong
Duke Ellington
Billie Holiday
Benny Goodman
Woody Herman
Erroll Garner
Dave Brubeck
Thelonious Monk
Art Blakey
Duke Ellington
Miles Davis
Charles Mingus
Weather Report
David Murray
Wynton Marsalis
Branford Marsalis

– Muskrat ramble
– Black and tan fantasy
– Mean to me
– Limehouse blues
– Four brothers
– Mambo carmel
– Take five
– Round midnight
– Ecaroh
– Sentimental lady
– So what?
– Gunslinging bird
– Cannon ball
– Nowhere everafter
– Phryzzinian man
– Crepuscule with Nellie

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

ERNIE HENRY (1926–1957)

Jazzquizvraag: Wie is de altsaxofonist op de volgende platen: 'Zeven Normen en een Blues', 'Laatste Koor', '2 Hoorns/2 Rhythm', 'Duizelig in Griekenland', 'Brilljante Hoeken'? Wat Google Translate allemaal kan! Uw quizmaster geeft het antwoord: op 'Seven Standards And A Blues', 'Last Chorus', '2 Horns/2 Rhythm', 'Dizzy In Greece', 'Brilliant Corners' is Ernie Henry de altsaxofonist.

Fresh Sound FSRCD652 is twee elpees op één cd: 'Presenting Ernie Henry (Riverside RLP 12-222), zeven tracks uit 1956, en acht tracks van '2 Horns/2 Rhythm' (Riverside RLP 12-255) uit 1957 (zie de afbeelding rechts).

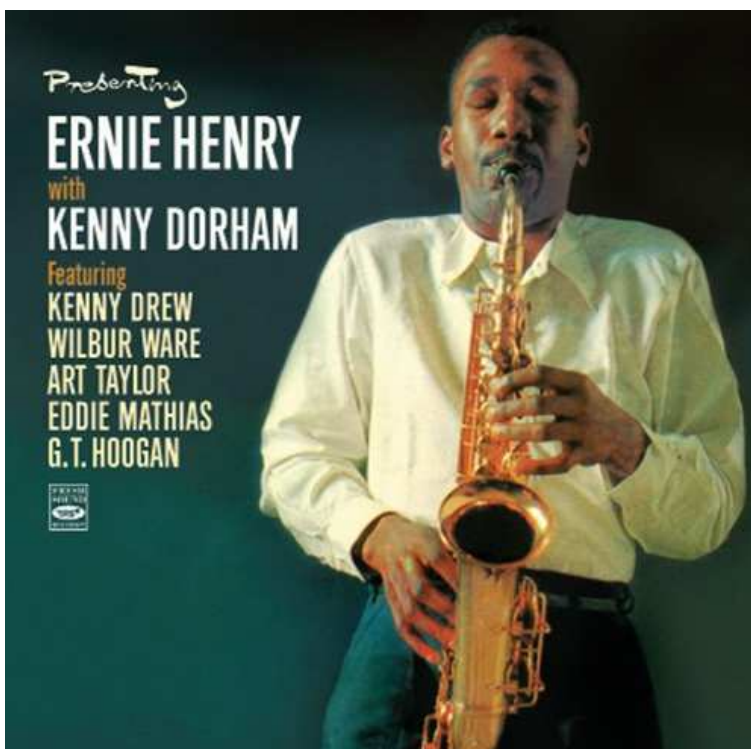
Ernie Albert Henry was een van de eerste ontdekkingen bij Riverside Records, platenlabel opgericht door Orrin Keepnews in 1953. Het ging failliet in 1964 (veel van de opnamen zijn nu op Original Jazz Classics verkrijgbaar).

Henry was werkzaam in de Dizzy Gillespie Big Band toen hij stierf. Hij kwam uit een muzikale familie, had maar 31 jaar nodig om een jazzlegende te zijn. Tijdens de laatste zestien maanden van zijn leven leverde hij drie platen af voor Riverside. Hij behoort tot de grote groep saxofonisten onder onloochenbare invloed van Charlie Parker (1920-1955), begrijpelijk, citeer maar eens een saxofonist uit die tijd niet beïnvloed door Parker.

Merkwaardig: zijn eerste opnamen zijn met trompettisten: Fats Navarro (1923-1950) en Dizzy Gillespie (1917-1993). Zijn laatste ook: met Lee Morgan (1938-1972) en Kenny Dorham (1924-1972).

Paule Marshall draagt haar boek 'The Fisher King' op aan haar neef bariton-saxofonist Sonny Clement, aan vibrafonist Earl Griffith en haar jeugdvriend Ernie Henry. We vonden het boek niet. Griffith speelt vibes bij pianist Cecil Taylor (1929-2018) op 'Looking Ahead' van 9 juni 1958 (OJC 452).

Bekijk het overzicht van alle jazzmusici die in Jazzflits werden geportretteerd: <https://bit.ly/3mdvNPI>

De hoes van Fresh Sound FSRCD652; twee elpees op een cd.

Ernie Henry werd geboren op 3 september **1926** in Brooklyn, NYC en overleed op 29 december 1957 in Brooklyn, NYC. Zijn vader speelt piano, zijn zus is pianolerares en kerkorgeliste. Op zijn achtste volgt hij pianolessen, viool op zijn tiende. Vier jaar later kan Ernie al goed op altsax Johnny 'Rabbit' Hodges (1907-1970) imiteren. Hij groeide op in Brooklyn, met onder anderen een andere Brooklynite drummer Max Roach (1925-2007) en baritonsaxofonist Cecil 'Zodiac' Payne (1922-2007). Gedurende de Tweede Wereldoorlog dient Henry de United States Army als een 'Technician Fourth Grade', sergeant. Na zijn afzwaaien begint zijn muzikale loopbaan, hij bezoekt alle jazzclubs aan de 52nd Street.

In **1939** was Henry al betoverd door altsaxofonist Charlie Parker, hij luisterde naar een radio-uitzending met bandleader Jay McShann vanuit de Savoy Ballroom (Parker speelde van 1937 tot 1941 bij Jay McShann (1916-2006)). Op 30 april 1941 speelt Parker zijn eerste plaatopnamen bij hem met een prachtige solo op 'Hootie blues', vocalist is Walter Brown (Decca 8559), hier verwerft Parker zijn bijnaam 'Bird'.

In augustus-september **1947** begeleidt Henry vocalist Kenny Hagood in het John Lewis Orchestra voor Savoy. In dezelfde periode optredens met zangeres Kay Penton bij Tadd Dameron. Op 26 september 1947 nodigt pianist-componist Tadd Dameron (1917-1965) Ernie Henry uit voor een reeks Blue Note-opnamen aan de zijde van trompettist Fats Navarro en saxofonist Charlie Rouse, met Nelson Boyd (bas) en Shadow Wilson (drums): zijn carrière is vertrokken in de WOR Studios New York. Op 28 oktober opnieuw met een Tadd Dameron Quintet, nu voor Savoy. Gene Norman organiseerde een concert voor de Big Band van Dizzy Gillespie 'In Concert At the Pasadena Civic Auditorium, featuring Chano Pozo, James Moody And Ernie Henry'. De definitieve datum van dit concert is 26 juli **1948**, 19 is soms foutief geciteerd (GNPD 23). Die plaat kreeg van Jazz Hot in Parijs een Award.

...vervolg op de volgende pagina links

In augustus **1948** is Charlie Parker met de Dizzy Gillespie Band in de Pershing Ballroom in Chicago, Ernest Henry is erbij volgens discograaf Bruyninckx. Gillespie's band is op 2 oktober 1948 met zanger Johnny Hartman in de Royal Roost, New York, nog eens op 23 oktober 1948 nu met zangeres Dinah Washington toegevoegd. Onverwacht wordt de Cubaanse percussionist Chano Pozo doodgeschoten in de Rio Bar op 2 december 1948. Bij Dizzy wordt hij opgevolgd door Sabu Martinez. Pozo schreef 'Tin tin deo'.

Op 11 oktober 1948 speelt Ernie Henry enkele nummers in het Howard McGhee/Fats Navarro Boptet, waarbij vibrafonist Milt Jackson, bassist Curley Russell en drummer Kenny Clarke (Blue Note BLP 1531). Enkele dagen later, op 19 en 25 oktober 1948, opnamen met saxofonist James Moody & His Bop Men in de Apex Studio, NYC (Blue Note BLP 5006, Classics 1116).

Op 29 december 1948 concerteert Gillespie's band nog eens in New York. Op 'Duff Capers' is Ernie Henry prominent aanwezig naast Dizzy (RCA-Victor).

Op 14 april **1949** heeft het Dizzy Gillespie Orchestra Joe Carroll en Johnny Hartman als vocalisten.

In de jaren 1948 en 1949 mocht Henry bij Gillespie veel altsaxsolo's spelen, maar af en toe verdwijnt hij uit Dizzy's orkest.

Freelance is Henry tijdelijk in de formaties van saxofonist Charlie Ventura (1916 - 1992) en saxofonist Georgie Auld (1919 - 1990), beiden hoog genoteerde saxofonisten.

Beluister hier het album 'Last Chorus':
<https://bit.ly/3jXmdPh>

Van **1950** tot 1952 werkt Ernie Henry samen met saxofonist Illinois Jacquet, met een platensessie op 31 maart **1952** voor Clef. Tussen **1953** en 1955 is Henry niet in de opnamestudio's.

Hij werkt meestal solo op tournee met gelegenhedsformaties, tussen 1952 - 1956.

Na een passieve aanwezigheid van zeven jaar is Henry terug: van 5 juli **1956** bestaan The Voice Of America Recordings van het Newport Jazz Festival: het Mingus Sextet met trompettist Bill Hardman, Henry, saxofonist Teo Macero, pianist Mal Waldron, bassist Mingus en drummer Al Dreares.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ernie Henry in een New Yorkse platenstudio tijdens een platen-sessie met Tadd Dameron, Fats Navarro en Charlie Rouse (september 1947) (Foto: William P. Gottlieb)

Begin 1956 begint samenwerking met Riverside. Bij dat platenlabel hadden ze Henry ontdekt in een bar in Brooklyn. Het meest opvallend: op 9 en 15 oktober 1956 werkt hij mee aan de opname van 'Brilliant Corners' van pianist Thelonious Monk, waarbij saxofonist Sonny Rollins, bassist Oscar Pettiford en Max Roach (OJC 026). Producer Orrin Keepnews stond voor een bewogen sessie die wel vier uur duurde, met 25 incomplete takes van de titeltrack, één van de moeilijkste composities van Monk. Er kwam herrie van: Henry was mentaal overstuurd; Pettiford had harde woorden met Monk; Monk beloofde niet te spelen als Henry zijn solo improviseerde. Op die plaat staat een 'Ba-Lue Bolivar Ba-Lues-Are'. Het Bolivar Hotel was de plek waar jazzmecenass, barones Pannonica de Koenigswater (1913-1988) verbleef. Monk had haar in Parijs ontmoet in 1954, Parker stierf bij Nica op 12 maart 1955 in het Stanhope Hotel; ze werd uitgedreven naar het Bolivar Hotel. De extravagante dame was patrones over Monk en Parker, ze was van afkomst een Rothschild, destijds een van de rijkste families ter wereld, maar ontferd wegens omgaan met jazzmusici. Ze kocht zelfs een nieuwe piano voor de Five Spot, op de oude kon Monk niet tot zijn recht komen.

Was het door zijn deelname op 22 augustus 1956 met de Matthew Gee All Stars in de Reeves Sound Studios in NYC dat Henry een ticket verwierf voor opnamen met Monk? Die All Stars: trombonist Matthew Gee (1925-1977), Ernie Henry, de jonge Brooklyn pianist Joe Knight, Wilbur Ware, Art Taylor (OJC 1884).

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Daags nadien op 23 augustus **1956** presenteert Henry op zijn eerste plaat voor Riverside zijn eigen composities, met als titel 'Presenting Ernie Henry' (nu OJC 1920), met Kenny Dorham, pianist is Kenny Drew. Die presteerde zo sterk dat een trioplaat zou volgen. Op 20 en 26 september 1956 wordt een Kenny Drew Trio opgenomen met bassist Paul Chambers en drummer Philly Joe Jones (Riverside 12-224) met daarop een 'Blues for Nica', u begrijpt het wel. Diezelfde ritmesectie is op 15 september **1957** present bij John Coltrane en zijn album 'Blue Train'.

Op 17 november 1956 is Henry in het Thelonious Monk Quartet in de Blue Note van Philadelphia met Paul Chambers en drummer Willie Jones.

November-december 1956 is Henry bij de opnieuw gevormde Dizzy Gillespie Big Band, 'Live In Hi-Fi From Birdland', met zeven tracks van 1 december 1956 op een Fanfare-elpee.

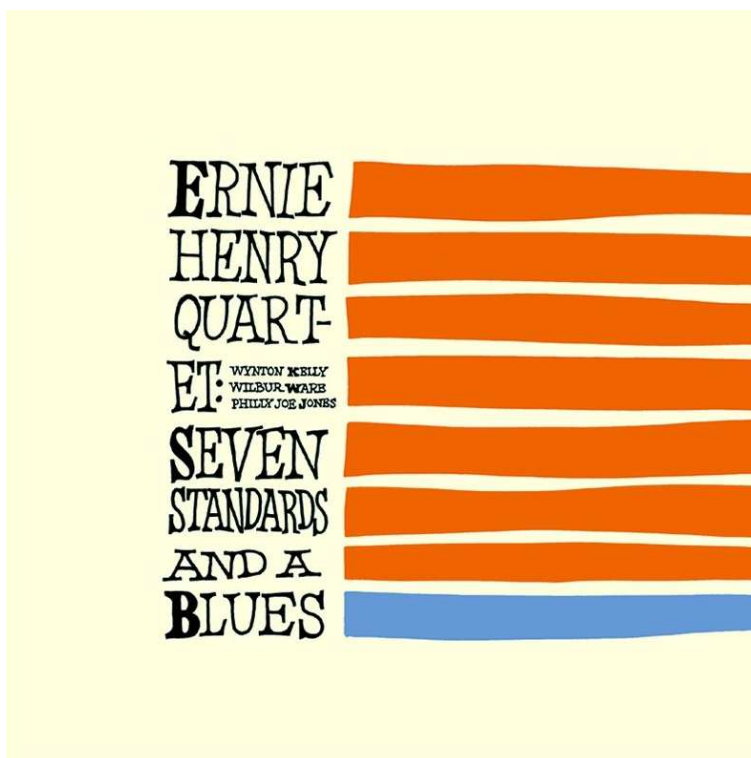
Op 23 maart 1957 is Gillespie's bigband geciteerd in Los Angeles, met Ernie Henry erbij.

Bijzonder misleidend is de titel van de plaat 'Dizzy In Greece': die plaat werd in New York op 7 en 8 april 1957 opgenomen grotendeels met Dizzy's muzikanten die meegingen op tournee in Griekenland (voorjaar 1956). Henry speelt wel mee op de plaat, maar was hij ook mee in Athene?

Luister hier naar Ernie Henry's 'Seven Standards And A Blues':
<https://bit.ly/3pF0SOa>

Op 28 maart, 17 en 18 april 1957 is Henry bij Gillespie, in een orkest featuring Lee Morgan. In de lente 1957 was het orkest voor tien dagen op tournee in Toronto, Billy Mitchell zat ook in de band.

Vijf jaar eerder, 15 mei 1953, was Dizzy Gillespie al in Toronto geweest met zijn 'Quintet of the Year' in 'Jazz At Massey Hall' met Charlie Parker, pianist Bud Powell, Charles Mingus, Max Roach, opgelet, zonder Ernie Henry. Voor dit 'Greatest Jazz Concert Ever' was er bijna geen volk: iedereen luisterde op radio naar de boksmatch in Chicago tussen Rocky Marciano en Jersey Joe Walcott. Op 14 juni 1957 is Dizzy Gillespie in Chesterfield, Pennsylvania. Op 6 juli 1957 neemt Henry met Dizzy deel aan het Newport Jazz Festival op Rhode Island, Norman Granz is de producer.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ernie Henry Quartet: 'Seven Standards And A Blues'.

Henry concerteert nog succesvol in de Birdland, tempel gewijd aan Charlie Parker.

Op 15 (23 ?) september 1957 toont Henry met zijn All Stars zijn ongeprezen showtalent op 'Last Chorus' (nu OJC 1906) met collega's van bij Dizzy Gillespie, Lee Morgan, Melba Liston, Benny Golson, Cecil Payne, Wynton Kelly, Paul Chambers, Philly Joe Jones, met een wondermooi 'Autumn leaves' (Les Feuilles Mortes) (Riverside RLP12-266). Dat was een favoriet nummer van Miles Davis, die in 1949 in Parijs een affaire had met Juliette Greco (1927-2020); hij was er op toer met Tadd Dameron. In oktober 1951 zingt Gréco 'Les feuilles mortes', op 9 maart 1958 speelt Miles Davis met Cannonball Adderley een 'Autumn leaves' op de Blue Note-plaat 'Somethin' Else'. 'Les feuilles mortes' was een gedicht uit 1945 van de Franse Jacques Prévert, in 1949 maakte Johnny Mercer daar 'Autumn leaves' van.

Op 30 september 1957 neemt Henry in kwartet met pianist Wynton Kelly, bassist Wilbur Ware en drummer Philly Joe Jones zijn 'Seven Standards And A Blues' op (Blue Note 12-248, nu OJC 1722), allemaal standards behalve zijn eigen 'Specific gravity'. Volgens Cook en Morton Henry's beste plaat.

Luister hier naar 'Presenting Ernie Henry':
<https://bit.ly/3vJvMpD>

Op 13 november en 2 december 1957 speelt Henry zijn laatste opnamen in het Kenny Dorham Quartet, telkens zonder piano, daardoor meer improvisatievrijheid voor Henry: 'Two Horns/Two Rhythm' (Riverside RLP 12-255, nu OJC 463).

Op 19 december 1957 was Ernest Henry waarschijnlijk niet beschikbaar, wellicht ziek, die dag had Dizzy Gillespie Sonny Stitt als altsaxofonist uigenodigd (Verve MGV8262).

Niettegenstaande Henry onder dokterstoezicht was wegens te hoge bloeddruk, sterft Henry tien dagen later, 31 jaar oud, op 29 december 1957, heroine, drugoverdosis. Zijn moeder vond
[...vervolg op de volgende pagina rechts](#)

Branford Marsalis.
(Foto: Eric Ryan Anderson)

BRANFORD MARSALIS SPREEKT:

Ter promotie van een reeks concerten medio oktober in het SF Jazz Center in San Francisco, gaf saxofonist Branford Marsalis een interview aan de San Francisco Examiner. Hij vertelt dat hij tijdens zijn concerten niet alle nadruk op improvisatie legt, want zegt hij, de meeste jazzconcertbezoekers houden helemaal niet van jazz: "They come to the concert as an eclectic night out and have a great time. (But) they don't run out after the concert and download a pile of music."

'De meeste bezoekers van jazzconcerten houden helemaal niet van jazz en horen wat we spelen voor het eerst.'

So almost anything we play — they are hearing it for the first time or for the first time in a long time. Either way, it's not familiar to them." Dat voelt als een last op zijn schouders: "Because I understand how difficult it is to keep an
...vervolg in de rechterkolom

hem slapend op een kussen, denkend dat hij dronken was, ze belde niet naar de dokter...

Opnieuw de vraag: hoe zou zijn muziek geëvolueerd zijn, hij had nog zoveel te vertellen.

Ik kon niet achterhalen of Ernie Henry ooit in België of Nederland op tournee is geweest met een Dizzy Gillespie Orchestra... Henry is begraven op het Long Island National Cemetery, East Farmingdale, Suffolk County, NY, perceel 2B, 1487.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

(discografie) 'Ernie Henry Leader Entry', Michael Fitzgerald (2011)

(discografie) 'The Altosax of Ernest Albert Henry' – 'Ernie', James Accardi & Jan Evensmo (2017)

Tadd Dameron 1948-1949, Classics 1106 heeft acht tracks met Ernie Henry;

The Complete RCA Victor Recordings van Dizzy Gillespie, 1937-1949, een 2-cd met 43 tracks, Henry is aanwezig op sessies van 29 december 1948, 14 april, 6 mei en 6 juli 1949.

Dizzy Gillespie, 'Twelve Classic Albums', Reel to Reel, goedkoop voor 10 euro;

Fats Navarro Story, Proper Box 11, 4-cd, 87 tracks, enkele met Ernie Henry.

Luister hier naar Ernie Henry bij Kenny Dorham:

<https://www.youtube.com/watch?v=dkACWLIwbcE>

Nu behoren de composities van Monk tot het courant repertoire, dat was niet altijd zo, nu wordt ook jazz geleerd in de muziescholen of conservatoria.

Luistert u eens naar:

Anthony Braxton, 'Six Monk's Compositions', met pianist Mal Waldron, een Brilliant Corners van 9'19", in Milaan opgenomen op 30 juni en 1 juli 1987, Black Saint 120116-2

Gary Bartz Quintet, 'Reflections of Monk – The Final Frontier', met een Brilliant Corners van 5'54", opname 22 november 1988, SteepleChase 31248.

Erik Marcel Frans

VERVOLG LINKERKOLOM BRANFORD MARSALIS

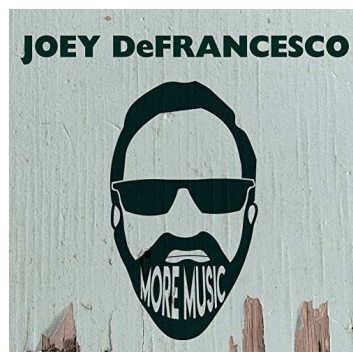
audience engaged for an hour and a half with one instrument, particularly because a lot of people think that the strength of jazz is improvisation. Well, improvisation starts to sound all the same after a while if that's all you're doing, so I've always thought that the strength of jazz was jazz itself, melodically, rhythmically, harmonically."

Volgens Marsalis zijn technisch moeilijke stukken met complexe harmonieën het gemakkelijkst te spelen: "The songs with complex forms, more often than not, play themselves. It doesn't require imagination, but harmonic understanding and technical mastery. But in the John Coltrane Quartet years of the '60s, you had to bring something to the music to play it. One of the things that [they] did better than anybody else is to create maximum amounts of intensity on one-chord songs." Marsalis heeft een hoge pet op van San Francisco: "San Francisco is the cultural capital on the West Coast, and I always have a great time playing there because the audiences are more adventurous. I know you can challenge them and they'll understand what you're trying to do."

Bron: San Francisco Examiner, 18 oktober 2021

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 25 oktober 2021

1 Joey DeFrancesco

More Music
(Mack Avenue)

2 Matthew Whitaker

Connections
(Resilience)

3 Kenny Garrett

Sounds From The Ancestors
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio](#); (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een

ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS NOVEMBER

HASSELT IN THE MOOD

Diverse locaties, Hasselt (B)

10 november 2021

(<https://bit.ly/3DYB7fq>)

Met onder anderen: Frank Vaganée Trio, Adell Trio, Finoulst/Defoort/Vanbuel, Hilde Vanhove, Viking Trio, Ramon van Merkenstein Trio, Bram Weijters Trio, Anthony Claeys, Anaïs Vijgen, Ben Vanderweyden, Julien Tassin, Joep van Leeuwen/ Toon Rumen en Jorre Reynders/Raf Hendrickx.

CUTTING EDGE FESTIVAL

Diverse locaties, Den Haag

10 tot en met 14 november 2021

(<https://projazz.nl/evenementen/>)

Met onder anderen: Craig Taborn, Tomeka Reid & Ches Smith, Kaki King, Rymden – 'Space Sailors' / Mehmet Uludag, Kika Sprangers & Pynarello – No Man's Land. Op 12 november wordt de tiende verjaardag van organisator Pro Jazz gevierd en is het 'surprise night'.

ROCKIT

Oosterpoort, Groningen

13 november 2021

(www.rockit-festival.nl)

Met onder anderen: Richard Bona/Alfredo Rodriguez Group, Niels Broos/Jamie Peet/Jasper Blom, SMANDEM, Theo Croker, Naima Joris, Brad Mehldau Trio, Metropole Orkest & Louis Cole, Rymden feat. Wesseltoft/Berglund/Öström, Sons of Kemet, Nubya Garcia, Mark Lettieri Group, Tineke Postma – Freya Group, Vijay Iyer Trio feat. Linda May Han Oh & Tyshawn Sorey, Mary Halvorson Code Girl, Kaki King, Luka, Joel Ross en Ava Trio.

SUPER-SONIC JAZZ FESTIVAL

De Duif, Paradiso, Amsterdam

17 tot en met 21 november 2021

(www.supersonicjazz.nl)

Met onder anderen: Alabaster deplume, Dragonfruit, Emma-Jean Thackray, Matthew Halsall, Moses Boyd, Nubya Garcia, SMANDEM, Sons Of Kemet en Steam Down.

BRAND!

Nona, Begijnhofkerk, Mechelen

25 tot en met 30 november 2021

(<https://www.nona.be/nl/festival/brand-jazzfestival-2021>)

Met: Jonas Cambien Trio + Waldemar4, Christian Wallumrød Ensemble + Trondheim Jazz Orchestra, Lumen Drones + Skarbø Skulekorps, DONDER & Sigbjørn Apeland + Thomas Strønen, Marthe Lea & Ayumi Tanaka, Arve Henriksen & Ruben Machte-linckx + Warped Dreamer.

NATIONAAL BIGBAND CONOURS HAARLEMMERMEER

De Meerse, Hoofddorp

27 november 2021

(<https://meerjazz.nl/nbbc-bands-2021/>)

Met: Eerste klasse: Groover Big Band, Big Band Utrecht, Big Band Friesland, Nieuwe Veste Big Band. Topklasse: Amstel Bigband, Big Band Blast!, Jazz Focus Big Band, West Coast Big Band.

Actuele berichten, concert- en festivalaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>